

Sygn. akt. I 1 C 1550/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni - I Wydział Cywilny, Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Mateusz Berent

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Świsł

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2022 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w G.

przeciwko M. B. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. B. (1) na rzecz powódki Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w G. kwotę 8.451,96 zł (osiem tysięcy czterysta pięćdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 listopada 2021 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej M. B. (1) na rzecz powódki Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w G. kwotę 2317 zł (dwa tysiące trzysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I 1 C 1550/21

UZASADNIENIE

(żądanie i podstawa faktyczna pozwu)

1. Powódka Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości przy ul. (...) w G. wystąpiła przeciwko M. B. (1) z powództwem o zapłatę kwoty 8.451,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

2. W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że pozwana jest właścicielką lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku przy ul. (...) na podstawie umowy przeniesienia własności nieruchomości z dnia 18 listopada 2016 r. Począwszy od października 2019 r. pozwana nie reguluje w całości na rzecz powódki bieżących należności z tytułu opłat eksploatacyjnych, opłat na potrzeby remontowe oraz zaliczek na pokrycie kosztów dostarczanych do lokalu mediów. Kwota dochodzonych należności została skorygowana o kwoty wynikające z rozliczeń kosztów mediów. Stan zadłużenia został wyliczony na dzień 11 listopada 2020 r.

(pozew, k. 3-5)

3. W dniu 30 listopada 2020r. Referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający powództwo w całości.

(nakaz zapłaty, k. 19)

(stanowisko pozwanej)

4. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc, iż nie posiada legitymacji biernej w niniejszej sprawie. Jak wskazała własność przedmiotowej nieruchomości nabyła od D. P. w dniu 18 listopada 2016 r. W dniu 17 października 2017 r. natomiast zawarła umowę przedwstępną sprzedaży nieruchomości z A. L.. Wierzyciel D. P. wytoczył przeciwko pozwanej powództwo o uznanie czynności prawnej tj. umowy z dnia 18 listopada 2016r. za bezskuteczną. Aktualnie, sprawa toczy się przed Sądem Okręgowym w Gdańsku pod sygnaturą I C 1142/17. Nadto, kolejny pozew ze skargi pauliańskiej wniosła przeciwko pozwanej żona zbywcy nieruchomości. W toku postępowania ustanowiono na jej rzecz hipotekę. W dniu 16 listopada 2018 r. pozwana złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli obejmującego umowę sprzedaży z dnia 18 listopada 2016 r. z powodu błędu. W ocenie pozwanej, wobec nieważności ww. oświadczenia powódki, D. P. jest właścicielem nieruchomości.

(sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 32-43, protokół rozprawy z dnia 23 maja 2022r., k. 157v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

5. Na podstawie umowy przeniesienia nieruchomości z dnia 18 listopada 2016 r. zawartej przed notariuszem M. D. prowadzącym kancelarię notarialną w G. (rep. A 10719/2016) D. P. – w celu zwolnienia się z długu – przeniósł na pozwaną M. B. (1) prawo własności lokalu mieszkalnego nr (...) kl. C położonego w G. przy ul. (...), stanowiącego odrębną nieruchomość, objętego księgą wieczystą nr (...) wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej wynoszącym 350/100.000 części.

(dowód: umowa przeniesienia nieruchomości z dnia 18 listopada 2016r., k. 59-64)

6. W dniu 16 października 2017r. przed notariuszem E. P. prowadzącą Kancelarię notarialną w S. pozwana zawarła z A. L. umowę przedwstępną sprzedaży ww. lokalu mieszkalnego. Zawarcie umowy przyrzeczonej miało nastąpić w terminie do dnia 15 grudnia 2017r. Do zawarcia umowy przyrzeczonej jednak nie doszło.

(dowód: umowa przedwstępna sprzedaży, k. 65-74, protokół z oświadczeń, k. 81-84)

7. W dniu 16 listopada 2018 r. pozwana złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli tj. umowy przeniesienia nieruchomości z dnia 18 listopada 2016 r. złożonego pod wpływem błędu, wskazując, że w chwili podpisywania umowy nie wiedziała, że D. P. posiada zadłużenie, które może skutkować w stosunku do niej powództwami o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną. Pozwana powołała się na brak świadomości co do zobowiązań D. P. wobec (...) sp. z o.o. w G. w kwocie 429.282 zł, Urzędu Skarbowego w G. w kwocie 750.000 zł oraz kredytu hipotecznego w (...) Bank S.A.

(dowód: oświadczenie pozwanej z dnia 16 listopada 2018r., k. 101-102)

8. Po złożeniu oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych swojego oświadczenia woli, pozwana nie występowała przeciwko D. P. z powództwem o zapłatę ceny nieruchomości. Natomiast, wniosła pozew o uzgodnienie treści księgi wieczystej nr (...) z rzeczywistym stanem prawnym.

(dowód: przesłuchanie pozwanej M. B. (1), płyta CD k. 137)

9. Wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2021 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt I C 307/20 Sąd Rejonowy w Gdyni zasądził od pozwanej M. B. (1) na rzecz powódki Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) w G. kwotę 11.119,89 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 września 2019r. do dnia zapłaty. W przedmiotowej sprawie powódka dochodziła zapłaty opłat eksploatacyjnych, kosztów zużycia mediów i opłat na fundusz remontowy za okres od kwietnia 2018 r. do września 2019 r. W toku postępowania pozwana również zgłosiła zarzut braku

legitymacji biernej, powołując się na złożone oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych swojego oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu.

(dowód: wyrok, k. 177 akt sprawy Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze I C 307/20)

10. Zadłużenie pozwanej z tytułu kosztów zarządu nieruchomością wspólną za okres od października 2019 r. do listopada 2020 r. łącznie wynosi 8.451,96 zł.

(dowód: zawiadomienie o wysokości zadłużenia, k. 14-15)

11. Pozwana M. B. (1) jest właścicielką dwóch lokali mieszkalnych położonych w G. przy ul. (...) i ul. (...), a także współwłaścicielką w udziale 1/2 części nieruchomości gruntowej zabudowanej domem jednorodzinny (drugim współwłaścicielem tej nieruchomości jest małoletni syn pozwanej).

(dowód: przesłuchanie pozwanej M. B. (1), płyta CD k. 137)

Sąd zważył, co następuje:

12. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z zeznań świadka B. M., a także dowodu z przesłuchania pozwanej.

13. Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności dokumentów urzędowych w postaci aktów notarialnych oraz wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie I C 307/20. Przedmiotowe dokumenty korzystają z domniemania autentyczności i domniemania zgodności z prawdą wyrażonych w nim oświadczeń, których żadna ze stron nie usiłowała wzruszyć w trybie art. 252 k.p.c. Brak było również podstaw, aby podważyć autentyczność i wiarygodność wymienionych w ustaleniach dokumentów prywatnych. Przedmiotowe dokumenty nie noszą bowiem żadnych śladów przerobienia, przerobienia, bądź innej ingerencji. Zatem, przyjęc należało, że są autentyczne, a zawarte w nich oświadczenia pochodzą od osób, które je własnoręcznie podpisały.

14. W ocenie Sądu istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy nie miały zeznania świadka B. M.. Przede wszystkim należało mieć na względzie, że wobec związania prawomocnym wyrokiem Sądu wydanym w sprawie o sygnaturze akt I C 307/20 ponowne roztrząsanie kwestii związanych z oceną skuteczności złożonego przez pozwaną oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli było niedopuszczalne, toteż zeznania świadka w tym zakresie były nieistotne. Jedynie na marginesie należy zwrócić uwagę, iż całą wiedzę odnośnie świadomości pozwanej co do sytuacji finansowej zbywcy świadek posiadał z relacji M. B. (1), a zatem zeznania świadka nie stanowiły jego własnych spostrzeżeń, lecz jedynie powielenie wersji pozwanej. Jak wskazał świadek w dacie zawarcia umowy przeniesienia nieruchomości nie był nawet znajomym pozwanej ani jej ówczesnego konkubenta.

15. Z uwagi na związanie wyrokiem wydanym w sprawie I C 307/20 bez istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostawały również zeznania pozwanej M. B. (1) w części dotyczącej okoliczności związanych ze złożeniem przez nią oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Natomiast, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zeznań co do sytuacji majątkowej pozwanej.

16. Natomiast, na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 kpc Sąd pominął dowód z zeznań świadka M. B. (2), a także oddalił wnioski pozwanej o zobowiązanie naczelnika Urzędu Skarbowego w W., Naczelnika Izby Celnej w (...) Bank S.A do przedłożenia wymienionych w odpowiedzi na pozew dokumentów, albowiem okoliczności, jakie miały zostać stwierdzone za pomocą przedmiotowych dowodów nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

(rozstrzygnięcie i podstawa prawna powództwa)

17. Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

18. W niniejszej sprawie powódka dochodziła od M. B. (1) zapłaty kwoty 8.451,96 zł z tytułu zaliczek na poczet opłat eksploatacyjnych, kosztów zużycia mediów i opłat na fundusz remontowy za okres od października 2019 r. do listopada 2020 r. W tym stanie rzeczy podstawę prawną powództwa stanowią przepisy art. 13-15 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 1048 ze zm., dalej jako: u.w.l.). W myśl art. 13 ust. 1 u.w.l. właściciel ponosi wydatki związane z utrzymaniem jego lokalu, jest obowiązany utrzymywać swój lokal w należytym stanie, przestrzegać porządku domowego, uczestniczyć w kosztach zarządu związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej, korzystać z niej w sposób nieutrudniający korzystania przez innych współwłaścicieli oraz współdziałać z nimi w ochronie wspólnego dobra. Zgodnie natomiast z art. 14 przywołanej ustawy Na koszty zarządu nieruchomością wspólną składają się w szczególności:

- 1) wydatki na remonty i bieżącą konserwację;
- 2) opłaty za dostawę energii elektrycznej i ciepłej, gazu i wody, w części dotyczącej nieruchomości wspólnej, oraz opłaty za antenę zbiorczą i windę;
- 3) ubezpieczenia, podatki i inne opłaty publicznoprawne, chyba że są pokrywane bezpośrednio przez właścicieli poszczególnych lokali;
- 4) wydatki na utrzymanie porządku i czystości;
- 5) wynagrodzenie członków zarządu lub zarządcy.

2. Z kolei, przepis art. 15 u.w.l. stanowi, że na pokrycie kosztów zarządu właściciele lokali uiszczają zaliczki w formie bieżących opłat, płatne z góry do dnia 10 każdego miesiąca.

3. Przechodząc do kwestii merytorycznych należy w pierwszej kolejności wskazać, że niniejsza sprawa nie jest pierwszą sprawą o zapłatę kosztów zarządu nieruchomością wspólną, jaką powódka wytoczyła przeciwko pozwanej. Wcześniej, w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w Gdyni pod sygnaturą akt I C 307/20 powódka Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości przy ul. (...) w G. domagała się od pozwanej M. B. (1) zapłaty kwoty 11.119,89 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 września 2019 r. do dnia zapłaty tytułem zaliczek na poczet kosztów związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej za okres od kwietnia 2018 roku do września 2019 roku.

(moc wiążąca wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 19 sierpnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt I C 307/20)

4. Podobnie jak w niniejszej sprawie, w postępowaniu prowadzonym pod sygnaturą I C 307/20 pozwana broniła się, powołując się na brak po jej stronie legitymacji procesowej biernej. Zarzut ten pozwana uzasadniała tym, że oświadczeniem z dnia 16 listopada 2018 roku skutecznie uchyliła się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego w dniu 16 listopada 2016 roku w przedmiocie nabycia prawa własności nieruchomości lokalowej położonej w G. przy ul. (...) jako złożonego pod wpływem błędu. W sprawie I C 307/20 Sąd nie podzielił argumentacji pozwanej i uwzględnił powództwo w całości.

5. Zważyć należy, iż zgodnie z treścią art. 365 §1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

6. Jak wskazuje się w orzecznictwie orzeczenie prawomocne pociąga za sobą tę konsekwencję, że nikt nie może negować faktu istnienia orzeczenia i jego określonej treści, bez względu na to, czy był czy też nie był stroną w postępowaniu, w wyniku którego zostało wydane to orzeczenie. Żaden zatem sąd i organ nie mogą kwestionować faktu wydania orzeczenia, istnieje bowiem obowiązek poszanowania prawomocnego orzeczenia przez wszystkie sądy i organy państwowe co nie pozwala tymże organom na bezpośrednią jego zmianę lub uchylenie przy okazji rozpoznawania innych spraw. Natomiast skutkiem przyjęcia mocy wiążącej w sensie materialnym jest to, że

rozstrzygnięcie zawarte w orzeczeniu stwarza taki stan prawny, jak z niego wynika, czyli sądy rozpoznające spór muszą przyjmować, że dana kwestia kształtuje się tak, jak to przyjęto we wcześniejszym prawomocnym orzeczeniu. W kolejnym zatem postępowaniu, w którym pojawia się ta sama kwestia, nie może być już ona ponownie badana. Co więcej, jeżeli prawomocnie przesądzona została podstawa rozstrzygnięcia to nie można jej zmieniać, nawet jeżeli za zmianą przemawiałaby zmiana wykładni przepisów prawa (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 marca 2017r., I ACa 884/16, L.). Mało tego, należy wskazać, że prawomocne orzeczenie jest wiążące dla podmiotów wymienionych w art. 365 §1 kpc, choćby nawet było wadliwe (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 lipca 2018r., I AGa 127/18, L.).

7. Nie ulega wątpliwości, iż ze względu na to, iż zaliczki na pokrycie kosztów zarządu nieruchomością wspólną są płatne w regularnych, równych odstępach czasu, a także zważając na „prognostyczny” charakter określenia ich wysokości, świadczenie to przybiera postać świadczenia okresowego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2008 r., V CSK 133/08, L.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 stycznia 2014r., I ACa 1499/13, L.). Jak natomiast wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 lipca 2018 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 3/18 (OSNC 2019/5/53) w procesie o świadczenie okresowe przysługujące powodowi na podstawie określonego stosunku prawnego za kolejny okres wymagalności, nie jest dopuszczalne ponowne badanie i ocenianie przez sąd zdarzeń prawnych, odnoszących się do zasady odpowiedzialności pozwanego, w takim zakresie, w jakim były one przedmiotem rozstrzygnięcia w prawomocnym wyroku wydanym w procesie między tymi samymi stronami o świadczenie należne za wcześniejsze okresy wymagalności.

8. Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż skoro kwestia legitymacji procesowej pozwanej i skuteczności złożonego przez nią oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli o nabyciu spornej nieruchomości jako złożonego pod wpływem błędu stanowiła przesłankę rozstrzygnięcia w sprawie I C 307/20, to wobec związania prawomocnym wyrokiem wydanym w tej sprawie, niedopuszczalne było ponowne badanie powyższych zagadnień odnoszących się do zasady odpowiedzialności pozwanej.

9. Jednak niezależnie nawet od kwestii związania prawomocnym wyrokiem sądu należy wskazać, że – w ocenie Sądu – pozwana nie udowodniła, aby skutecznie uchyliła się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Stosownie do art. 84 §1 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Z kolei, wedle art. 84 §2 k.c. można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny). Z zeznań pozwanej wynika, iż przyczyną zawarcia przez nią umowy przeniesienia własności spornej nieruchomości lokalowej był zamiar zabezpieczenia pozwanej i jej dzieci na przyszłość przez ówczesnego konkubenta D. P.. M. B. (1) podnosiła, że w dacie przewłaszczenia nieruchomości nie miała świadomości co do sytuacji finansowej partnera, w tym jego zadłużenia. Z treści złożonego przez pozwaną oświadczenia wynika jednoznacznie, że przyczyną uchylenia się od skutków prawnych złożonego w dniu 16 listopada 2016 r. oświadczenia woli był rzekomy brak świadomości co do zadłużenia D. P., które może skutkować w stosunku do niej powództwami o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną. Błąd pozwanej nie dotyczył treści czynności prawnej, lecz sfery motywacyjnej. Jak natomiast podnosi się w judykaturze błąd co do pobudki, a więc odnoszącej się do sfery psychicznej motywacji składającego oświadczenia woli, która wpłynęła na dokonanie czynności prawnej, nie uzasadnia uchylenia się od skutków złożonego oświadczenia woli na podstawie art. 84 kc (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 1998 r., III CKN 611/97, L.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 lutego 2019 r., I ACa 289/18, L.). Z twierdzeń pozwanej nie wynikało także, aby przedmiotowy błąd ten został wywołany przez jej byłego konkubenta w sposób podstępny. Zważyć bowiem należy, iż o błędzie wywołanym podstępnie można mówić wówczas, gdy błąd składającego oświadczenie woli został spowodowany świadomie i celowo przez inną osobę. Podstęp charakteryzuje przy tym to, że wywołujący błąd działa z zamiarem, aby fałszywe przekonanie wzbudzone u innej osoby doprowadziło do tego, by ta ostatnia złożyła określone

oświadczenie woli. Podstępne zachowanie wywołujące błąd może polegać na działaniu lub zaniechaniu, przy czym, zaniechanie może być postrzegane jako podstępne wywołanie błędu tylko o tyle, o ile ten, komu to zaniechanie jest przypisywane, miał obowiązek poinformowania drugiej strony o rzeczywistym stanie rzeczy. Obowiązek taki może wynikać z ustawy lub, co ma miejsce częściej, z zasad współżycia społecznego (por. E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 10, Warszawa 2021). Z zeznań pozwanej nie wynika natomiast, aby jej były konkubent świadomie i celowo zataił przed nią informacje o swoim rzeczywistym zadłużeniu, nawet gdyby uznać, że miał obowiązek informowania swojej partnerki o swojej sytuacji finansowej wynikający z zasad współżycia społecznego.

10. Jeśli chodzi natomiast o wysokość zadłużenia pozwanej to Sąd ustalił ją na podstawie dowodu z dokumentu prywatnego w postaci zawiadomienia z dnia 12 listopada 2020 r. Strona pozwana nie kwestionowała bowiem zawartego w tym dokumencie oświadczenia o wysokości zaległości z tytułu kosztów zarządu nieruchomością wspólną przypadających na lokal nr (...), w szczególności nie zarzuciła powodowi, że zestawienie jest nierzetelne, bądź nie uwzględnił jakiś wpłat dokonanych przez dłużnika.

11. Mając zatem powyższe na względzie, na podstawie art. 15 ust. 1 u.w.l. Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 8.451,96 zł. Natomiast, na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. od powyższej kwoty Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 18 listopada 2021 roku do dnia zapłaty. Podkreślić należy, iż poszczególne zaliczki objęte żądaniem pozwu stawały się wymagalne z dniem 10. każdego miesiąca (ostatnia – w dniu 10 listopada 2021 roku), toteż w dniu 18 listopada 2021r. niewątpliwie wymagalna była już cała dochodzona kwota.

(żądanie rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty)

12. Sąd nie znalazł w niniejszym przypadku podstaw do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Jak wskazuje się w judykaturze uprawnienie przewidziane w art. 320 k.p.c. przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Rozłożenie świadczenia na raty ma w szczególności na celu uchronienia pozwanego od postępowania egzekucyjnego poprzez umożliwienie mu wykonania wyroku w sposób dobrowolny (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 3 października 2019 r., I ACa 459/19, L.).

13. W ocenie Sądu w toku niniejszego postępowania pozwana nie zdołała udowodnić okoliczności, o jakich mowa w cytowanych powyżej judykatach, które uzasadniałyby rozłożenie świadczenia na raty. Poza swoimi zeznaniami, pozwana nie zaoferowała żadnych dowodów, które wskazywałyby na to, że jej sytuacja finansowa czy osobista jest na tyle wyjątkowa, że jednorazowe spełnienie świadczenia będzie narażało ją na niepowetowane szkody. Sąd nie może w tym zakresie opierać się wyłącznie na twierdzeniach strony. Nadto, z zeznań pozwanej wynika, że jest ona właścicielką dwóch innych nieruchomości lokalowych, a także współwłaścicielką nieruchomości gruntowej zabudowanej domem jednorodzinny. Zdaniem Sądu tak znaczny majątek pozwala pozyskać środki na spłatę zobowiązań, których wysokość wynosi niespełna 10.000 zł choćby na podstawie umowy najmu. Nadto, przedmiotowe nieruchomości mogą stanowić zabezpieczenie pożyczki bądź kredytu.

(koszty procesu)

14. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającego niniejszy spór pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.317 zł, na co składa się: opłata sądowa od pozwu (500 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym w stawce minimalnej (1.800 zł; §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Ponadto, na podstawie

art. 98 § 1¹ k.p.c. od ww. sumy zasądzono również odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.